

det ærede Medlem, der nu satte sig, til københavnske Repræsentanter, hvortil jeg i en vis Forstand ikke hører, men dog ad andre Veje er knyttet nøje, at spørge det ærede Medlem, om han, hvis han som jeg stod med den Overbevisning, at den Bygning, her er paatænkt for Telegrafvæsenet, ikke er heldig — og det er min Overbevisning, som jeg har søgt at begrunde ved Sagens første Behandling —, da vilde lade det influere paa sin Afstemning, saaledes at han maatte sige til sig selv: Det gør mig saa ondt, at jeg ved at stemme mod Bygningen kommer til at tilføje nogle Medborgere Skade i økonomisk Henseende, at jeg derfor stemmer for en Bygning, som jeg ellers ikke vilde overføre paa Staten. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem vilde indtage det Standpunkt. Men saa skal han respektere dem af os, der sige, at selv om det gør os ondt, at nogle Mennesker lide Tab, holde vi dog paa det, som er vor Overbevisning, nemlig at stemme imod, at det offentlige her belemres med en Bygning, som efter vor Mening ikke egner sig til Telegrafbygning. Det var til Forklaring af den Side af Sagen.

Men jeg ønsker endvidere at gøre den Bemærkning, at her er ikke lagt frem for os, hvad der end her i saa Henseende føres frem fra det ærede Medlems Side, nogen som helst Oplysning om, hvorledes og i hvilken Grad dette Tab kommer paa Københavns Haandværkere. Det siges, at de lide Tab ved den Beslutning, vi tage. Maa jeg først faa at vide, hvilke Haandværkere det drejer sig om, hvilket Tab de lide, og endelig, om dette Tab fremkommer ved denne Beslutning, eller om det maaske ikke var kommet frem uden denne. Efter hvad jeg har set og fulgt med i denne Sag, staaer det for mig, som om dette Foretagende stod paa meget risikable og svage Fødder, før der blev Tale om, at det maaske skulde overtages af det offentlige. Jeg har her i København set Eksempler nok paa Tab, som Byens Haandværkere have lidt ved at betro deres Penge og Arbejde til dristige Foretagender, og et saadant var dette efter min Mening. Jeg holder mig forvisset om, at selv om dette, vi her drøftede med hinanden, aldrig var kommet paa Tale, havde de Haandværksmestre, eller hvem det er, der er Tale om her, haft deres Penge staaende meget usikkert i dette Foretagende. At de have gaaet i et Aarstid i den Tro, at de maaske gennem denne Operation kunde redde deres Penge, giver dem intet Krav eller Ret til gennem en Repræsentant at sige, at vi

handle forkert, naar vi ikke bøje os for det Ønske og stemme for noget, vi ellers ikke vilde være med til. Jeg ønsker at udtale dette, for at det kan staa klart som mit Standpunkt overfor Haandværkerne, som er saa respekterende som muligt lige overfor disse, men som ikke kan føre mig til at give Penge til at dække et Tab, som jeg paastaar, at Rigsdagen, Landstinget, ikke har nogen Skyld i er kommet over disse Folk.

Christiansen: Til det ærede 6te kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) vil jeg sige, at jeg kan ikke blande mig ind i enkelte Medlemmers Syn og Følelse for en enkelt Sag. Naar jeg sammenligner de ganske ubetydelige Realitetsindvendinger, som ere gjorte mod dette Forslag, med den Skade, som dets Forkastelse forvolder de Mænd, hvis Navne staa under dette Andragende, der følger som Bilag med Sagen, er jeg ikke i Tvivl om, hvor min Stilling er. Jeg føler mig i høj Grad knyttet til disse Mænd trods det, at jeg ikke kender et eneste af de Firmaer, der her ere omtalte. Jeg forstaaer den Stemning, der hersker i disse Kredse, og det er mig mere om at gøre at tilfredsstille dem end at gaa imod Ministerens Forslag, og jeg har heller ikke hørt nogen Indvending fremsætte mod det. I øvrigt er jeg selvfølgelig ikke i Stand til at kunne paavise, hvad Tabet er, men det forekommer mig, at naar en halv Snes Firmaer, der, som det forekommer mig, ere kendte Entreprenørnavne, fremsætte en Udtalelse om, at de ved denne Vending af Sagen have lidt et Tab paa 300,000 Kr., saa maa det staa til Troende; men ud over det ved jeg selvfølgelig intet, da jeg ikke er personlig bekendt med de paagældende Firmaer.

Ordføreren (Rottbøll): Maa jeg blot sige til den ærede sidste Taler, at hvorledes han ser paa de Indvendinger, der ere gjorte, er jo et. Men naar han siger, at det er uvæsentlige Indvendinger, der ere fremsatte her mod hele denne Foranstaltning, glemmer han dog vistnok, at den væsentligste Indvending fra Flertallets Side er den, at vi anse det for uværdigt for Staten at lade en af dens Institutioner, Telegrafvæsenet, flytte ind i en saadan Bygning, og at vi ønske, at Staten skal bygge værdigt til sine Institutioner. Det forekommer mig, at det fra Flertallets Side er berettiget, at der ses saaledes paa det, og det kan ikke fra Mindretallets Side betegnes som en uvæsentlig Indvending.